

En bevaringspolitik må også anskues som en inddragen af kulturarven i det sociale mønster.

En bevaringsindsats skal ikke alene sikre en bygningskulturelle værdi, men også dens brugsværdi. De sociale problemer, som en integreret bevaringspolitik rejser, kan kun løses ved at sammenholde disse to værdimål.

Bevaringen og restaureringen af et bygningskompleks, der udgør en del af vor arkitekturarv, er ikke nødvendigvis dyrere end nybyggeri i et eksisterende byområde, for slet ikke at tale om et nyt bygningskompleks på et område, der endnu ikke er byggemodnet. Men ud over at sammenligne de direkte omkostninger ved de forskellige løsninger, hvis sociale konsekvenser er vidt forskellige, bør man også foretage en sammenligning af de sociale omkostninger. Disse vedrører ikke blot ejere og lejere, men også håndværkere, handlende og liberale erhverv, som giver området liv og virker med til dets vedligeholdelse.

For at undgå det frie markedes spil i restaurerede og genoprettede områder, der kunne resultere i, at beboere, der ikke kan betale de forhøjede huslejer, tvinges ud, bør de lokale myndigheder søge at regulere de økonomiske konsekvenser, således som de jo også gør, når det drejer sig om socialt boligbyggeri. Finansielle indgreb bør have til formål at finde en afbalanceret løsning gennem restaureringstilskud til ejere, kombineret med et huslejeloft, og boligtilskud til lejerne til hel eller delvis dækning af forskellen mellem de gamle og de nye lejer.

For at gøre det muligt for befolkningen at tage del i udarbejdelsen af bevaringsprogrammer må den have de til dette formål nødvendige oplysninger, dels om hvilke historiske og arkitektoniske værdier der knytter sig til de bygninger, der skal bevares, dels om varig eller midlertidig genhusning.

Dette er så meget mere vigtigt, som det ikke længere drejer sig om at restaurere enkelte, udvalgte bygninger, men om at bevare samlede områder.

På denne måde bliver befolkningen klar over de kulturelle værdier, hvilket i sig selv er af social betydning.

*En integreret bevaringspolitik fordrer en tilpasning af lovgivning og administration.*

Efter at bevaringsbegrebet fra kun at omfatte enkelte historiske bygningsværker gradvis er blevet udvidet til også at omfatte samlede bebyggelser i byer og på land – også nyere arkitektur – er en tilbudsstående lovgivningsreform tilligemed en udbygning af administrationsapparatet en absolut forudsætning for at kunne føre en slagkraftig bevaringspolitik.

En sådan reform må tage sit udgangspunkt i det behov, der er for en koordination af lovgivningen om fysisk planlægning og om bygningsbevaring.

Bevaringslovgivningen må indeholde en ny definition på arkitekturarven og gøre rede for konsekvenserne af en integreret bevaringsindsats.

Den må endvidere indeholde retningslinjer for:

- udpegningen og afgrænsningen af bevaringsværdige bygningsmiljøer,
- fastlæggelsen af beskyttelseszoner og af de udnyttelsesbegrænsninger, der af hensyn til almenhedens interesser må gælde i disse zoner,
- udarbejdelsen af programmer for integreret bevaring af bygningsmiljøer og inddragelsen af disse i den fysiske planlægning,
- godkendelsen af projekter og ansvaret for deres gennemførelse.

Desuden må der tilvejebringes de nødvendige lovregler med henblik på at:

- sikre en afvejet fordeling af de i lokalplanlægningen til rådighed stående bevillinger mellem bevaring og restaurering på den ene side og totalsanering og nybyggeri på den anden,
- give borgere, der agter at bevare og sanere en gammel bygning, i det mindste de samme økonomiske og skattemæssige fordele, som de ville have opnået, hvis de havde bygget nyt,
- revidere de offentlige støtteordninger på baggrund af bevaringspolitikens mere omfattende sigte.

Bygningsforskrifter skal så vidt muligt anvendes lempeligt, når det gælder gennemførelsen af en integreret bevaringspolitik.

For at sikre en rationel administration må forvaltningsstrukturen gennemgås med henblik på at sikre, at der på alle niveauer er organer, der er ansvarlige for den kulturelle arv, og at disse organer udstyres med det